

אסורה, היות דנפיש הנייתה, שיש בה הנאה מרובה, נאסרה.

אבל העלאה לזמן קצר, לצורך דוגמא, או נשיאת הבגד לצורך העברתו, שאין הנאה מרובה בכך, לא נאסרה, ומותר אז גם להתכוון להנות מהבגד.

לכן כתב רחמנא "לא יעלה עליך", שאפילו הנאה מועטת מהעלאה, אסורה, כשמתכוון לה.

וכיון שצריכים את שני הפסוקים, שוב אין פסוק פנוי לדרוש ממנו סמוכים. ואם כן, איך אמרנו שרבי יהודה דורש סמוכים בכלאיים בציצית היות והפסוק של שעטנו מופנה ללמד על דרשה מסמוכים!?

ומשינין: עדיין יש בפסוק של שעטנו מילים מיותרות, שמכח ייתרון אפשר לדרוש סמוכים.

כי אם כן, שצריכים את הפסוק "לא תלבש שעטנו" להתיר העלאת שעטנו למוכרי כסות, לכתוב רחמנא "לא תלבש שעטנו" בלבד, ודיינו בכך כדי לדעת מכאן שמותרת העלאה של מוכרי כסות.

"צמר ופשתים" שהוסיף הכתוב — למה לי? והרי דבר ברור הוא שאין שעטנו אלא מכלאי צמר ופשתים:

מכדי, שהרי, כתב רחמנא "ובגד כלאים שעטנו לא יעלה עליך".

וכיון שנקט הפסוק בלשון "בגד", דבר ברור הוא שהכוונה לשעטנו העשוי מכלאי צמר ופשתים.

כי זהא תנא דבי [שנינו בבית מדרשן] של רבי ישמעאל:

הואיל ונאמרו בתורה בכמה מקומות סתם בגדים, בלי שיפרט לך הכתוב ממה הם עשויים.

ופרט לך הכתוב באחד מהן, בענין נגעים, שהוא "צמר ופשתים".

הרי אף כל המקומות שאמר בהם הכתוב "בגד" סתם, הרי הוא בגד מצמר ופשתים.

וכיון שכבר גילה הכתוב הראשון, בהעלאה, באמרו "ובגד כלאיים שעטנו לא יעלה עליך", שהשעטנו האמור בתורה הוא בגד העשוי מצמר ופשתים —

אם כן, "צמר ופשתים" דכתב רחמנא בפסוק השני [לא תלבש שעטנו, צמר ופשתים יחדיו] — למה לי?

שמע מינה שבא ייתור המילים "צמר ופשתים" — לאפניו, למדרש סמוכים.

אך עדיין מקשה הגמרא:

ואכתי עדיין איצטריך גם ל"צמר ופשתים", ואין שתי מילים אלו פנויות לדרשת סמוכים.

כי סלקא דעתך אמינא, העלאה של בגד כלאיים על כתיפיו בלבד, היא זאת שנאסר בה רק בגד שעטנו העשוי צמר ופשתים. היות דלא נפיש הנאתה של "העלאה", שאין הנאה מרובה בהעלאת בגד על כתיפיו. ולכן, לא אסרה בה תורה את כל סוגי הכלאיים אלא רק של צמר ופשתים.

אבל לבישה של בגד, דנפיש הנייתה, שהנאת הלבישה היא מרובה, הוה אמינא כי כל תערובת של תרי מיני אסר רחמנא, ולא רק צמר ופשתים.